

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **L. P.,** zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. MF-13707/2015/1603-2/1917, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3 Af 31/2015 – 50,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3 Af 31/2015 – 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalovaný, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[2] Napadeným rozsudkem městský soud zrušil shora označené rozhodnutí stěžovatele (dále jen „rozhodnutí stěžovatele“), vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o nákladech řízení. Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto žalobcovo odvolání, směřující proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „kontrolní orgán“) ze dne 6. 2. 2015, č. j. MHMP 130435/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným naplněním skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o cenách"), k čemuž došlo v souvislosti s tím, že dne 26. 6. 2014 jakožto řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Ford S-MAX, SPZ: X, na trase ze Staroměstského náměstí, Praha 1 k hotelu Kavalír, Praha 5 (vzdálenost 6,1 km) částku 960 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 211 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Za to byla žalobci uložena pokuta podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve výši 100 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč.

[4] Městský soud shledal dokazování ve správním řízení nedostatečným a nepřesvědčivým. Za pochybení považuje výslech toliko jedné ze čtyř zákaznic cizí státní příslušnosti (Norské království), jež byly kromě žalobce účastny předmětné dopravě a následnému účtování ceny dopravy. Dále nesouhlasil s žalovaným v tom, že by výslech dalších osob, přesněji kontrolujícího pracovníka správního orgánu prvního stupně, tlumočníka a strážníků městské policie nemohl vnést do případu nový pohled. Správní orgán prvního stupně měl možnost provést další svědecké výslechy - zejména další zákaznice T. H., kterou nechal procesně nepřesvědčivým způsobem podepsat protokol o výslechu svědkyně paní S. Dostatečná nebyla ani identifikace svědkyně S. Městský soud označil pořízení jediného relevantního důkazu před zahájením řízení (svědecké výpovědí paní S.) za nezvykle urychlené, přičemž dovodil, že si správní orgán prvního stupně musel být vědom, že při případném soudním přezkumu jeho postupu nebude mít soud reálnou možnost zopakování nebo doplnění tohoto důkazu, neboť případné předvolání svědkyně z Norska v důsledku její nedostatečné identifikace nebo zopakování jejího výslechu prostřednictvím mezinárodně dožádaného orgánu bylo postupem správního orgánu prakticky znemožněno. Prvostupňové rozhodnutí bylo opřeno o jediný důkaz, a to právě o uvedenou svědeckou výpověď, ačkoli se správnímu orgánu prvního stupně nabízelo provedení hned několika dalších důkazů. Městský soud dále správním orgánům vytkl, že z fotokopie protokolu o výslechu svědkyně není vůbec zřejmé, zda svědkyně byla řádně procesně poučena, když na stránce protokolu obsahující poučení chybí její podpis. Městský soud nepřisvědčil správním orgánům ani v tom, že by výpověď žalobce měla mít automaticky nižší důkazní hodnotu než výpověď svědkyně S. jen proto, že účastník správního řízení může údajně používat i nepravdivých tvrzení a nemůže za to být potrestán.

[5] Městský soud uzavřel, že při nedostatečně prokázaném skutkovém stavu ze strany správních orgánů je třeba postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) a uvěřit tedy skutkovému tvrzení žalobce. Podklady shromážděné správními orgány se opírají o jedinou svědeckou výpověď, navíc tlumočenou nepřesvědčivým způsobem (když svědkyně norské státní příslušnosti vypovídala prostřednictvím tlumočníka z angličtiny a španělštiny a když kontrolující pracovník správního orgánu prvního stupně ani tlumočník nebyli slyšeni jako svědci), nejsou podle městského soudu natolik přesvědčivé, aby na jejich základě mohl být vynesen výrok o vině spojený s pokutou v dost možná likvidační výši (likvidační účinky pokuty

správní orgány podle názoru městského soudu rovněž relevantně nevyloučily). Městský soud tudíž konstatoval, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když v důsledku neúplně provedeného a nepřesvědčivého dokazování mohl mít postup správních orgánů za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pro vady správního řízení tedy městský soud rozhodl bez jednání o zrušení rozhodnutí stěžovatele a vrácení věci k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel označil za důvod kasační stížnosti nesprávné posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Má za to, že ve správním řízení bylo postupováno zcela v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou a rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správních orgánů a tyto na jeho námitky reagovaly. Žalobci bylo rovněž umožněno uplatnění jeho procesních práv v plném rozsahu.

[7] V konkrétní rovině stěžovatel namítá, že městský soud nedůvodně zpochybnil relevanci svědecké výpovědi svědkyně S. Ta bezprostředně po skončení jízdy do protokolu uvedla, že po ní žalobce za uskutečněnou přepravu požadoval částku 960 Kč.

[8] Dále stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil relevanci žalobcem předložené stvrzenky z taxametru z hlediska řízení o porušení cenových předpisů. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014 – 51, s tím, že v odkazované věci městský soud konstatoval irelevanci stvrzenky v situaci, kdy ze zaznamenaných svědeckých výpovědí jednoznačně vyplynulo, že v tehdejší věci řidič požadoval zaplacení částky vyšší, než na kterou zněla stvrzenka. Stěžovatel upozorňuje, že městský soud v odkazovaném rozsudku taktéž shledal, že částka, na kterou stvrzenka zněla, byla vzhledem ke vzdálenosti poskytnuté dopravy velmi nepravděpodobná (podceněná) a také že není úkolem správních orgánů zkoumat technické možnosti taxametru v situaci, kdy řidičem požadovanou částku potvrdili shodně oba cestující. Situaci řešenou městským soudem v odkazovaném rozsudku považuje stěžovatel za obdobnou věci nynější.

[9] Stěžovatel rovněž opatřil svou argumentaci odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39, ze kterého následně obsáhle citoval. Z citovaného textu přitom vyzdvihl zejména názor, že pro posouzení (typově obdobné věci) není rozhodná otázka částky, kterou taxametr zobrazoval, nýbrž pouze částky, která byla řidičem fakticky po zákazníkovi požadována. Stěžovatel se k tomuto názoru přiklání a rekapituluje, že v řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících, resp. jaká částka byla cestujícími zaplacena. Potenciální úmyslná a účelová manipulace s taxametrem, případně poskytování taxislužeb s vadným taxametrem, je sice také protiprávním deliktním jednáním, nicméně naplňuje znaky zcela odlišné skutkové podstaty [porušení povinnosti dopravce ve smyslu § 21 odst. 3 písm. d) až g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění zákona č. 102/2013 Sb., resp. přestupek řidiče taxislužby podle § 21d odst. 4 téhož zákona] a není předmětem dokazování v řízení o porušení cenových předpisů.

[10] V návaznosti na výše uvedené stěžovatel zdůraznil, že s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem nynějšího případu se jeví částka 96 Kč, kterou měl podle žalobce taxametr v souvislosti s poskytnutou službou vyčíslit, být rovněž zcela nelogickou a nesmyslnou (s ohledem na výrazné podhodnocení poskytnuté služby). Městskému soudu v této souvislosti vytýká, že se nad nepravděpodobně nízkou částkou, již měl údajně taxametr zobrazovat, vůbec nepozastavil. Za nepodstatnou považuje stěžovatel i okolnost, zda byla stvrzenka svědkyní požadována (a následně případně vytištěna), či nikoli.

[11] Stěžovatel je toho názoru, že za daných okolností byla výpověď svědkyně S. postačující. Je zřejmé, že částka za dopravu, kterou žalobce dle svého tvrzení účtoval, je ve zcela nelogické a nesmyslné výši a svědčí pravdivosti výpovědi svědkyně; tím spíše, je-li mezi oběma tvrzenými částkami právě rozdíl jednoho číselného řádu. Za této situace nebyl výslech dalších osob nezbytný, zejména pokud jde o pracovníky správního orgánu prvního stupně, kteří ani nebyli přítomni placení za taxislužbu (tj. nebyli toho času uvnitř vozidla). V souvislosti se svědeckou výpovědí cizince jakožto základním podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí odkázal stěžovatel na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81.

[12] K výtce městského soudu ohledně absence podpisu svědkyně na té stránce protokolu, jež obsahuje poučení o procesních právech svědka, stěžovatel uvádí, že se nejedná o nedostatek, který by zakládal takovou vadu řízení, jež by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jedná se o zjevné opomenutí toliko jedné ze stránek textu protokolu. Dle stěžovatele je třeba přihlédnout i k tomu, že výslech byl proveden (a protokol o výslechu sepsán a podepisován) v pozdních nočních hodinách.

[13] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost nepovažuje za důvodnou. Ztotožnil se zjištěními a závěry podle napadeného rozsudku městského soudu. Zdůraznil, že celé správní řízení stojí na nezákonně získaném podkladu, kterým je sdělení paní S. Stejně jako městský soud má žalobce za to, že stěžovatel nesprávně vyhodnotil relevanci dokladu o zaplacení, který je výstupem z taxametru. Žalobce připomíná, že nebylo zákonným způsobem zjištěno, jaká částka byla skutečně po cestujících požadována, vyjma tvrzení žalobce, ke kterému ovšem správní orgány nepřihlédly z důvodu, že jako účastník správního řízení může používat i potenciálně nepravdivých vyjádření. Stvrzenka z taxametru je v podstatě jediným důkazem, který může obecně řidič taxislužby na svou obhajobu poskytnout, neboť ve vozidle je prakticky stále sám (samozřejmě kromě cestujících).

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Podstatou stěžovatelem uplatněné stížní argumentace je nesouhlas se závěrem městského soudu co do otázky prokázání spáchání deliktního jednání žalobce. Nejvyšší správní soud předznamenává, že míra přesvědčivosti zjištění skutkového stavu je otázkou pro každou věc navýsost individuální a do značné míry též povahy subjektivní.

[17] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád"), platí, že „[t]*ento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*" Zákon o cenách přitom nestanoví standard, který by měl být referenčním rámcem pro otázku dostatečnosti zjišťování skutkového stavu věci. Proto je třeba při posouzení, zda správní orgán neprojevil nepřípustnou liknavost či chybovost v rámci zjišťování skutkového stavu, vycházet právě z obecného ustanovení § 3 správního řádu, jež normuje, že „[n]*evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*" Jedná se o zakotvení zásady materiální pravdy. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 18. 3. 2018, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, konstatoval, že „[t]*ato zásada je rozvedena v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle nějž správní orgán zásadně opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.* (...) *v souladu s touto zásadou je povinností správního orgánu z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti.*" K jednomu z limitů zásady materiální pravdy se pak Nejvyšší správní soud vyslovil již např. ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, kde uvedl, že „[a]*plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z roku 2004 (dále jen "správní řád"), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.*" Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že z § 3 správního řádu skutečně nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (POTĚŠIL, Lukáš. § 3 [Zásada materiální pravdy]. In: POTĚŠIL, Lukáš et al. Správní řád. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 51, viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003 - 44, č. 1038/2007 Sb. NSS).

[18] Oproti názoru městského soudu shledává Nejvyšší správní soud správními orgány zjištěný skutkový stav dostatečně prokázaným. Stěžovateli je totiž nutno dát za pravdu v tom, že relevantní skutkové okolnosti se omezují toliko na žalobcem skutečně požadovanou cenu za poskytnutí taxislužby. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách totiž spočívala skutková podstata předmětného správního deliktu podnikající fyzické osoby, s přihlédnutím k typovému průběhu placení za poskytnutí taxislužby, v tom, že prodávající prodal za cenu v takové výši, která nebyla v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1 téhož zákona. Bezprostřední relevanci tudíž postrádá žalobcem předložená stvrzenka č. 21 na částku 96 Kč, neboť tato nevypovídá ničeho o číselném údaji na displeji taxametru v okamžiku placení za poskytnutou taxislužbu. K tomu je třeba poznamenat, že i kdyby na displeji skutečně byla žalobcem tvrzená částka 96,0 Kč, pak ani toto nevypovídá nic o tom, jakou částku skutečně po cestujících požadoval a hlavně jakou částku mu skutečně zaplatily. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí ani s výtkou městského soudu, že žalovaný (kontrolní orgán) bagatelizoval význam žalobcem předložené stvrzenky, resp. že bez povšimnutí přešel skutečnost, že si zákaznice žalobce nevyžádaly stvrzenku, pakliže byly překvapeny výší požadované ceny. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby domýšlel či vysvětloval důvody, které zákaznice žalobce

vedly k tomu, že netrvaly na poskytnutí stvrzenky; tím spíše, není-li samotná stvrzenka přímým důkazem částky, jejíž zaplacení bylo žalobcem požadováno a přijato.

[19] V rozhodné skutkové otázce, tedy co do výše částky, kterou žalobce po zákaznicích požadoval a následně obdržel, stojí proti sobě pouze svědecká výpověď jedné z cestujících, zachycená v protokolu obsaženém ve správním spisu, a tvrzení žalobce. Proto Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem městského soudu, který stěžovateli vytkl neprovedení svědeckých výslechů kontrolních pracovníků, příslušníků doprovodné hlídky městské policie, či snad přítomného tlumočníka. Není totiž sporu o tom, že ani jedna z uvedených osob nebyla přítomna placení za taxislužbu, které proběhlo ve vozidle žalobce za přítomnosti právě žalobce a čtyř zákaznic norské státní příslušnosti. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jaké světlo by mohly případné svědecké výpovědi uvedených osob vrhnout na skutkový děj, který zcela objektivně nemohly svými smysly vnímat.

[20] Pokud jde o neprovedení svědeckého výslechu ostatních tří cestujících, pak v tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj výše uvedený rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, s tím, že se zcela ztotožňuje se stěžovatelem co do nadbytečnosti takového výslechu. Je třeba přihlédnout právě ke konkrétním okolnostem, za kterých byla kontrola dodržování cenových předpisů prováděna. Z obsahu správního spisu totiž plyne, že zatímco pracovník kontrolního orgánu prováděl v prostorách hotelu Kavalír výslech svědkyně S., za přítomnosti dalších zákaznic žalobce, bylo třeba bez zbytečného odkladu zajistit ztotožnění osoby, která vozidlo taxislužby řídila. Za tímto účelem poskytla pracovníku kontrolního orgánu součinnost hlídka městské policie, která žalobce posléze ztotožnila a vyčkala s ním příjezdu uvedeného pracovníka kontrolního orgánu na místo, kde žalobce s vozidlem stál. Je zřejmé, že pracovník kontrolního orgánu byl v tomto ohledu v určité časové tísni. V kombinaci této skutečnosti a zcela rozumného předpokladu, že by ostatní tři zákaznice, jež vnímaly stejný proces placení jako svědkyně S., uplatnily připomínku ke svědkyní prezentovaným odpovědím na dotazy kontrolního pracovníka, pakliže by s nimi nesouhlasily (samozřejmě pokud vůbec ovládaly na patřičné úrovni anglický jazyk, což kontrolním orgánem nebylo o těchto dalších zákaznic patrně zjišťováno), shledává Nejvyšší správní soud výtku neprovedení dalších výslechů kontrolním orgánem jako nemístnou. Za uvedených okolností postačovalo provedení výslechu právě jedné ze zákaznic žalobce.

[21] S názorem městského soudu se Nejvyšší správní soud rozchází i co do údajné nedostatečnosti identifikace svědkyně S., jež měla mít za důsledek znemožnění jejího následného výslechu v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud zamýšlel městský soud zajistit výslech svědkyně S. prostřednictvím dožádání příslušného orgánu Norského království v rámci realizace mezinárodní právní pomoci, byla k tomuto identifikace svědkyně jakožto fyzické osoby dostatečná. V protokolu o výslechu svědkyně je zachyceno i číslo jejího cestovního pasu, které by samo o sobě k nepochybné identifikaci svědkyně příslušnému orgánu dožádaného státu jistě postačilo, natožpak navíc ve spojení se jmennými údaji svědkyně a datem jejího narození.

[22] Obdobně ani v absenci podpisu svědkyně S. na první straně protokolu o výslechu (obsahující převážně poučení o právech a povinnostech svědka) nespatřuje Nejvyšší správní

soud v žádném ohledu diskvalifikační faktor. Je třeba mít na zřeteli, že celý protokol o výslechu sestává toliko ze dvou stran jediného listu papíru. Protokol je přitom formulován způsobem, který na první straně podpis vyslýchané osoby ani nepředpokládá, neboť se jedná o dvoustranný jednolistý celek, který jako takový svědkyně stvrdila svým podpisem. Nejsou zde tudíž žádné pochybnosti o tom, že by svědkyně snad mohla pominout první stranu protokolu, která se nalézá na líci téže listiny, kterou posléze opatřila svým podpisem. Argument městského soudu hodnotí Nejvyšší správní soud jako nadmíru a formalistický. Vytkl-li městský soud jakožto nedostatek protokolu o výslechu svědkyně S. taktéž fakt, že tento opatřila svým jménem a podpisem v kolonce „Podpis svědka" taktéž další z cestujících, T. H., nepředstavuje toto jakékoli pochybení, které by snižovalo důkazní hodnotu výpovědi svědkyně S. Je třeba uvést na pravou míru, že svědkyně S. je na protokolu podepsána v pozici „zákazníka", zatímco T. H. je podepsána v kolonce „podpis svědka". Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že v posledně zmíněném pojmu „svědek" je třeba spatřovat toliko potvrzení svědecké výpovědi svědkyně S., nikoli snad jakýsi náznak autonomní svědecké výpovědi T. H. Posledně jmenovaná zákaznice tak svým podpisem toliko potvrdila, že se skutkový děj odehrál v souladu s odpověďmi svědkyně S. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, identifikace pomocí personálií a čísla cestovního pasu je v případě svědkyně S. objektivně možná, pročež i případná následná identifikace ani předvolání T. H. městským soudem nejsou zcela vyloučeny, jak se domníval městský soud.

[23] Pokud jde o otázku jazyka, ve kterém svědkyně S. učinila svou svědeckou výpověď, je třeba v první řadě zdůraznit, že svědek není povinen vypovídat právě a jen ve svém rodném jazyce. Pakliže prohlásí (nebo je to z okolností zřejmé), že je ochoten vypovídat i v jazyce pro něj cizím, není důvodu tuto jeho volbu nerespektovat. Zákon nepožaduje, aby svědek osvědčil svou jazykovou způsobilost. Nejvyšší správní soud současně podotýká, že protokol o výslechu svědkyně S. obsahuje relativně jednoduché otázky, často vyžadující jednoslovnou odpověď, přičemž rozhodující jsou číselné údaje, zejména ohledně žalobcem požadované ceny a ceny, která byla za taxislužbu nakonec zaplacena. Znalost číslovek se přitom obvykle z povahy věci řadí mezi jednu z přednostně nabývaných znalostí při studiu cizího jazyka (angličtiny především). Svědkyně S. přitom před podpisem protokolu musela vidět vyplněné arabské číslice, a tím pádem lze konstatovat, že v tomto ohledu jen stěží mohlo dojít k mýlce.

[24] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v procesním postupu kontrolního orgánu neshledává pochybení. Jím pořízený důkazní prostředek (svědecká výpověď) nebyl pořízen v rozporu se zákonem a i přes drobné formulační nedostatky je jeho obsah nepochybný.

[25] Dále Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému a kontrolnímu orgánu, že ze shromážděných důkazních prostředků a zjištěných okolností lze bez důvodných pochybností konstatovat, že žalobce v předmětném případě požadoval zaplatit částku 960 Kč, a nikoli částku 96 Kč. V prvé řadě je třeba vnímat jen těžko uvěřitelnou výši jízdného, pokud jde o žalobcem tvrzenou částku. Maximální dovolená cena za poskytnutou taxislužbu přitom měla činit 211 Kč. Pokud by žalobce skutečně měl účtovat a požadovat takto nízké ceny, zavdával by tím důvody k domněnce o prodělečnosti své činnosti. Nadto Nejvyšší správní soud považuje za příznačné, že žalobcem tvrzená částka je právě jednou desetinou částky, která byla požadována podle svědecké výpovědi, což

samozřejmě nabízí žalobci argument přehlédnutí desetinné čárky (byť toto je vyvráceno výpovědí svědkyně S., podle níž žalobci nepostačovala přijatá bankovka v hodnotě 500 Kč a požadoval doplacení až na částku 960 Kč). Tvrzení, že řidič taxislužby požadoval toliko jednu desetinu částky tvrzené jeho zákazníkem, přitom není neobvyklým druhem procesní obrany osob podezřelých ze spáchání předmětného správního deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39). Proti věrohodnosti tvrzení žalobce hovoří i jeho reakce na opakované výzvy zaměstnance kontrolního orgánu k zapojení taxametru a umožnění přístupu k jeho záznamovému zařízení, když žalobce toto odmítl s tím, že vozidlo má již odstrojené (k odstrojení žalobce přistoupil z vlastní iniciativy za přítomnosti policejní hlídky v čase, kdy zaměstnanec kontrolního orgánu ještě prováděl v hotelu Kavalír výslech svědkyně S.) a již nevykonává taxislužbu. V konečném důsledku je třeba zmínit i žalobcovu deliktní minulost, kdy mu za naplnění skutkové podstaty totožného správního deliktu byla rozhodnutím kontrolního orgánu ze dne 8. 3. 2006, č. j. MHMP 147125/2005/DOP – T/Ft, pravomocně uložena pokuta ve výši 85 000 Kč. S ohledem na výše uvedené má tudíž Nejvyšší správní soud za to, že správní orgány dostatečným způsobem prokázaly výši žalobcem požadované platby.

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Z výše uvedených důvodů městský soud pochybil, když rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud na okraj rovněž poukazuje na vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozsudku, kdy městský soud na jednu stranu konstatoval podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (aniž by náležitě uvedl, kterému konkrétnímu ustanovení žalovaný nedostál) a zrušil rozhodnutí stěžovatele bez nařízení jednání, zatímco na druhé straně vyložil (v tomto kontextu předčasně) svůj názor na to, zda bylo deliktní jednání žalobce prokázáno či nikoli. Městský soud sice na str. 6 napadeného rozsudku uvedl, že „*se nemohl zabývat věcnou skutkovou stránkou problému, totiž tím, zda žalobce opravdu předražil předmětnou jízdu, či nikoli*“, přesto dále uvádí, že „[n]*ezbývá než respektovat princip in dubio pro reo a při nedostatečně prokázaném skutkovém stavu ze strany správních orgánů uvěřit skutkovému tvrzení žalobce.*“

[28] Městský soud k žalobní námitce nepřiměřenosti a likvidačního účinku uložené pokuty konstatoval, že „[p]*ro vady správního řízení (...) rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., (...) aniž by se s ohledem na zrušovací důvod blíže zabýval námitkou týkající se výše uložené pokuty*“, zatímco výše v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „[p]*odklady shromážděné správními orgány a opírající se o jednu jedinou svědeckou výpověď, navíc tlumočenou nepřesvědčivým způsobem (když svědkyně norské státní příslušnosti vypovídala prostřednictvím tlumočníka z angličtiny a španělštiny a když kontrolující pracovník správního orgánu prvního stupně ani tlumočník nebyli slyšeni jako svědci), nejsou natolik přesvědčivé a věrohodné, aby na jejich základě městský soud mohl uvěřit správnosti a úplnosti přezkoumávaného správního verdiktu ukládajícího žalobci pokutu ve výši, kterou by bylo možno považovat i za likvidační a u níž by její likvidační charakter sice mohl být vyloučen, avšak jen tehdy, jestliže by si správní orgány přinejmenším ověřily žalobcova daňová přiznání a žalobcovy osobní a majetkové poměry*“ (zvýraznění doplněno NSS). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud *obiter dictum* podotýká, že žalobce se v průběhu správního řízení nikterak relevantně nevymezil vůči výši uložené pokuty, natožpak aby

namítl její likvidační potenciál, byť k tomu měl dostatečný prostor. I přesto je však z prvostupňového rozhodnutí i z rozhodnutí stěžovatele patrné, že se správní orgány potencialitou likvidačního efektu uložené pokuty zabývaly, byť žalobce toto nenamítal a ani jakýmkoli způsobem nedokládal své majetkové poměry tak, aby k nim mohlo být ve správním řízení přihlédnuto. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, z jakého důvodu městský soud stěžovateli nepřímo vytkl nepřihlédnutí k daňovému přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, které žalobce prvně uplatnil jakožto přílohu žaloby (ve správním spisu daňové přiznání není obsaženo a žalobce ani netvrdil, že by je správním orgánům byl poskytnul). Pokud žalobce v žalobě odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, s tím, že správní orgány byly povinny vyzvat jej k doložení majetkových poměrů, činil tak nesprávně, neboť podle uvedeného usnesení zejména platí, že „[s]*právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“, a že „[s]*právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“ Byť lze důvodně předpokládat, že pokuta ve výši 100 000 Kč je pro samostatně podnikajícího řidiče taxislužby citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nemusí dosahovat likvidační intenzity. Pokud by tomu tak mělo v případě žalobce být, je s podivem, že takovou námitku neuplatnil ve správním řízení, neboť právě ohrožení jeho způsobu obživy by pro něj mělo být prvořadou otázkou. Žalobce však s námitkou likvidačního účinku pokuty přišel prvně až v řízení před městským soudem, stejně jako s listinami, jimiž dokládal své majetkové poměry. Pokud jde o majetkové poměry pachatele, ke kterým je obecně namístě přihlédnout při hodnocení potenciality likvidačního efektu uložené pokuty, vychází však správní orgán z údajů doložených samotným pachatelem; jelikož však žalobce žádné údaje ve správním řízení nedoložil, postupoval správní orgán prvního stupně správně, když tuto otázku posoudil na základě svého odhadu. Stěžovatel tudíž nepochybil, pokud takový postup kontrolního orgánu aproboval.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení bude městský soud vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyřkl (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu